

Erklæring fra den Minister, til hvis Disposition Recrutterne skulle stilles, saa har det Spørgsmaal aldeles tabt sin Interesse og Betydning, om der tidligere forelaae tilstrækkelige Kjendsgjerninger, til derpaa at støtte en saadan Frygt; thi denne Frygt er nu, og saalænge den nuværende Krigsminister forbliver paa sin Post, ikke blot en usikker Mulighed, men det er en klart og haardt udtalt, en fuldstændig godtgjort Virkelighed (Hør! Hør! Hør!). Derfor gjentager jeg herved den Erklæring, at, medens jeg tidligere forudsatte, at der her vilde fremkomme Erklæring, hvor- efter det kunde ansees ufornødent paa det danske Folks, den danske Kres og den danske Friheds Vegne, at tage noget Forbehold, saa foreligger der nu den fuldkomneste Nødvendighed dertil. Jeg maa vel give den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds Ret deri, at det er en Fremgangsmaade, som Rigsdagen har gjort vel i kun sparsomt at benytte, at knytte udtrykkelige Betingelser til Bevillinger; men det er dog blevet oplyst, at dette er skeet, og i en vis Forstand kan man sige, at enhver Bevilling er knyttet til Forudsætningen om, at Bevillingen bruges til et vist Diemed. Enhver Sum, der bevilges, tør kun bruges til det Diemed, hvortil den bevilges, og, naar den ikke bruges dertil, er Regjeringen ikke, fordi den er bevilget, berettiget til at bruge den til et andet Diemed. Det er derfor hævet over enhver Tvivl, at den, som kan give eller nægte, ogsaa kan give betingelsesvis. Vil Regjeringen da ikke gaae ind paa Betingelsen, maa Bevillingen betragtes som nægtet. Spørgsmaalet bliver altsaa kun, om Betingelsen, eller rettere det opgivne Diemed, staaer i naturlig Forbindelse med Bevillingen, og om Betingelsen er tilstrækkelig motiveret. Herom skal jeg endnu kun tilføie et Par Ord.

Den ærede Rigsdagsmand for Velle Amts 1ste Valgfreds (Lund) gjentog ligeledes den Bemærkning, der tidligere er fremsat af Justitsministeren, at dette vilde være en Foregriben af den endelige Forfatning, og jeg maa da spørge ham, som jeg spurgte Justitsministeren, hvis da Skylden er, for at Forsatningsudkastet endnu ikke foreligger. Han bemær-

kede endvidere, at, hvis man saaledes efterhaanden vilde indsflette enten i Krigsbevillingsloven eller i Finantsbevillingsloven enkelte Betingelser eller Reservationer, vedkommende de sælles Forhold, kunde det komme derhen, at, naar Forsatningsudkastet „engang i Tiden“ blev forelagt, saa var Forsatningen færdig — „i en Haandevending“. Ja! det er netop Sagen! Hvis Regjeringen, istedetfor at forelægge et Forsatningsudkast, som vi da her grundlovsmæssigt kunne drøfte og enten vedtage eller forkaste, ad administrativt Veie, lidt efter lidt, og i forskjellige Retninger, snart ved Organisationen af Krigsvæsenet, snart med Hensyn til Finantsvæsenet, Lovsvæsenet og saa videre, iforveien vil udføre alt Det, som den i sin Tid maatte agte at foreslaae os til Vedtagelse, — ja! saa er det ganske rigtigt, saa er Forsatningen færdig i en „Haandevending“, og, naar vi da „engang i Tiden“ skulle til at drøfte dens alt iværksatte Forslag, saa er vor grundlovsmæssige Medvirkning til Sagens Ordning en tom Illusion. Det er det ganske særegne Forhold, som retfærdiggjør en Fremgangsmaade, der under ordinaire Forhold ikke bør følges, at give en saadan Bevilling under en Betingelse. Det er ganske vist, at denne Betingelse ikke indeholder al den Betryggelse, som kunde ønskes; thi Regjeringen kan hjælpe sig uden dette Mars Recrutter, og Regjeringen kunde, hvis den forøvrigt dertil var berettiget, uanset en saadan Betingelse i den kun disse vedkommende Udskrivningslov, bruge de danske Batailloners ældre Mandstaber til tydske Forbundscontingenter. Denne Ret har den nu visstnok ikke. Da Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) spurgte Krigsministeren, om det var i Grundloven der intet kjendes til danske Soldaters Forhold til tydske Forbundscontingenter, eller i Projectet af 28de Januar, han støttede sin Paastand om en saadan Ret, da svarede Krigsministeren Intet, og Justitsministeren svarede, at det var paa ingen af Delene, men han sagde ikke, hvorpaa man da grundede Retten. Jeg benægter derfor denne Ret, men, hvis man ad Administrationens Veie vil gjøre den gjældende, hvis man egenraadigt vil tiltage sig det, man tænker sig som det, der i sin Tid kunde